

**Kedves ballagó évfolyamtársaim, tanáraink, szüleink, rokonaink,
barátaink.**

Mindenki, aki itt van, azért van itt, mert szeret közülnk valakit. Az első szó legyen is mindjárt erre a válasz: mi is szeretünk benneteket. Továbbá szeretjük ezt az iskolát, mely öt éven át mondhatni a második otthonunkat jelentette. Öt évet, azaz hatvan hónapot, azaz kettőszázhatvan hetet. 1825 napot, bár az igazság az, hogy nem vontam le a szünetek napjait, és a hétvégéket. Tudom, kicsit pontatlan ez a számtan, de a legvégső eredmény mégis pontos: itt történt meg velünk az a csodálatos átalakulás, ami a gyerekből csaknem felnőttet csinál.

Egy évvel ezelőtt Rédei Mátyáshoz hasonlóan engem ért az a megtiszteltetés, hogy búcsúztathattam az akkor végzős diákokat. Ezúton szeretném megköszönni a bizalmat tanárainknak, hogy idén is engem bíztak meg ezzel a feladattal. Azóta eltelt egy év... nem is gondolnánk milyen gyorsan. Ám most, amikor lassan becsukódik mögöttünk az ajtó, annyi mindent kellene elmondani, megköszönni még. Van egy gyönyörű szöveg, Eizabeth Kübler-Ross és David Kessler írta. Így hangzik: „Az életben, amikor egy ajtó becsukódik, mindig kinyílik egy másik. A folyosók azonban kibírhatatlanok. A változás így zajlik, általában egy bezáródó ajtóval, egy véggel, egy befejezéssel. Egy veszteséggel kezdődik. Aztán egy nehéz időszakhoz érkezünk, ezt a befejezést siratva, és annak bizonytalanságában élve, hogy mi jön ezután. A bizonytalanságnak ez az ideje nagyon nehéz. De amikor már éppen úgy érezzük, hogy nem bírjuk tovább, valami új jelenik meg, egy új beilleszkedés, egy új kezdet. Kinyílik egy ajtó.” Öt évvel ez előtt itt kinyílt előttünk egy ajtó, és most, amikor látjuk már becsukódni, nem arról szeretnék beszélni, hogy vajon ijesztő-e, félelmetes-e az, ami a folyosón vár, hanem arról mi is történt velünk ez idő alatt. Telis-tele volt változással, szakadatlanul nyíltak és záródtak az ajtók az életünkben, ebben az öt évben nekünk soha nem kellett a folyosó bizonytalanságában élnünk. Ha részek, szakaszok véget értek és kezdődtek is, maga az iskola, a Lovassy mindig nyitva állt, hatalmasra kitárt, jelképes kapuján soha nem kellett kilépnünk. Most ki kell. De most, mint valami védőöltözetet, magunkra gombolva visszük ki a folyosóra a sok-sok tudást, aminek a nagy részét sajnos elveszítjük. Mindazonáltal a sok-sok élményt is magunkkal visszük, aminek jelentős részét soha nem felejtjük el. Köszönjük ezt.

Popper Péter írta le, bár nem tudom pontosan idézni, de nagyjából így: Az él teljes életet, az nézhet vissza majd a végén elsimult lélekkel az életére, aki nem

halmozott fel adósságokat. Aki valóban megélte az életét, gyerek volt, amikor gyerekeknek kellett lennie, és rettenetes kamasz is volt teljes erőből, igazán, és kitombolta magát, amikor tombolni kellett, hogy aztán felnőtt legyen, igazán felnőtt, és szülő és munkatárs és a végén, egyszer öreg. Nekünk itt annyi mindennek kellett lenni, amikor a szalagavatón visszanezzük a régi képeket, nem is értjük szinte, hogy' lehetett ez, hogy' fért bele minden, még annál is több, még az is, ami a szalagavató filmjeibe sem fért bele. Azt gondolom, az egyik válasz a Lovassy. Az, hogy hagytak bennünket, hogy csak annyi volt a korlát, hogy ne sérüljünk, hogy ne menjünk szakadékba, se fejjel a falnak. Egyébként szabadott itt gyerekek lenni, szabadott kamaszkodni, szabadott felnőni. Szerintem mi itt a Lovassyban nem halmoztunk fel tartozást.

Jelent pillanatban pedig azt kell megélni, hogy vége van. Ha üzenhetek valamit a következő években ballagó diákoknak azt mondanám, ne sajnálják a rengeteg eltöltött időt az iskolapadban, a rajzórán, vagy a kúper futásokat vagy akár a büfében való hosszas sorban állást. Ne sajnálják az örömet, a mosolyt vagy akár a szomorúságot. Éljük meg ezt az öt évet, ami során ténylegesen, illetve átvitt értelemben is ajtóról ajtóra járunk. És éljenek ki minden egyes napot, minden egyes percet. Isten veled Lovassy gimnázium, isten veletek lovassysok!